

ALPEK ZOLTÁN IMRE

VERSEI

FÁBIÁN LÁSZLÓ

RAJZAI

... ÉS KERESZT

TARTALOM

...és Kereszt	Varázslat
Megtérés	Védtelen
ítélet	A harmadik
'56	Kín-völgye felé
Erdőkép	Magányvár
Árvaházi emlék	Erőtér
Talajszint alatt	Hatalmad
A vénség gyermekdala	Romboló
Süllyedés	
Folyosón	
Pokolkép	
Fekete fehér	
Télutó	
Hívogató	
Tavaszi	
Vasút	
Csendben	
Vándorlás	
Úton	
November 1	
Vénség	
Üveggömb	
Holdlemente	
Az eltévedt bárány sírása	
Bolygód körül	
AZ Igazi	
Tévhit	
Próbálkozás	
A víz felett	
Almádi hajnal	
Az átok	
Pondró	
Sámándal	
Porrá	
Én	
Kín-völgyén	
Ha kimondhatnám	
Kín-völgye vasárnap	
A Balaton őrkatonái	
Fagykötelék	
Tragédia	
Porhó	
Reményfények	
"A Hold" Egy Fábrián képhez	
"Háromszázhatvankilenc"	
"Ott túl -"	
"Este"	
Ébredés	
Jegyenék	

...ÉS KERESZT

... és Kereszt az eleje:
- és Kereszt a vége.
Ennyire egyszerű.
- Közötte az élet.

MEGTÉRÉS

Nem látod a partot
a korai alkony
meglepett.
Egy kicsit szédülsz
hullámsír készül
azt hiszed.
Fekete felhők
mögött az égen
rab a Nap.
Sötét víz-börtön
szél szava bömböl
víz alatt.
Villámfény vakít
korbácsol a víz.
parányi vagy.
Soha nem hitted
most kéred az Istent
a halál közel.
Hirtelen csend lesz
csurom vizesen
megértheted:
a korai alkony
nyári vihar volt.
MEGTÉRITETT.

ÍTÉLET

A remény virágait
halálra ítélte
az ōsz.

"56

öt,

hat.

ÖTVENHAT...

Egy Nemzet
magára maradt.

AZI

ERDŐKÉP

Korhad,
bomlik,
szárad
az Isten-adta erdő.

Kényszerérett magvak,
torz tobozok,
rücskös indák,
borsónyi makkot termő tölgyek,
elsárgult fenyők
árnyékában
haldoklik a Föld.

ÁRVAHÁZI EMLÉK

Csendben hüppög a kisgyermek.
Édesanyja hűtlen elment.

Anya tátá, Anya tátá.
Miért mentél el világgá?

Okos picit, mégsem érti,
hogy őt senki nem becézi.

Anya tátá,- hova bújak?
Szívhangodhoz hogy húzódjak?

TALAJSZINT ALATT

Üres hordó kongás.
A száradó dongák
egyre szélesedő
rései közötti
rezgés kóválygása.
Önmagát elnyelő,
magába fulladó,
hiányjel dallamot
egy hangon dohogó,
kongó üres hordó.
Rozsdás acél pántok
laza lötyögése.
Édes mustra váró
kongó üres hordó.
Hiányzó akona,
földre kifolyt bortól
tocsogó sárpadló.

A VÉNSÉG GYERMEKDALA

Szikla palota nincsen ablaka,
a szerelem napsugara nem jut be oda.

Kicsi vagyok én, már nem növök én.
Nincsen nálam rútabb porszem a Föld kerekén.

Nincsen ablaka, nincsen ajtaja.
Boszorkányos varázslattal falaztak oda.

Szép a nyári ég az est küszöbén.
Széles hideg kőfalaktól nem láthatom én.

SÜLLYEDÉS

Zavart szavak,
csendes átkok.
Fagyéjszaka
vetett ágyon.
Kín-orgia
öllel ölel.
Béklyó leszek,
-undorkő ver.
Sorsom süllyed
az idővel.

FOLYOSÓN

Szemvillanások hátam mögött.
Rágalmak vak, sunyi homályban.
Kátyúbacsúsztott idegenek
oktalan harag mocsarában.
Kaparnak gyalázkodva, egyre
mélyebbre, mélyebbre a sárba.

POKOLKÉP

A föld alatt, a föld alatt:
hömpölygő tóz áradat.
Itt elmegyünk egymás mellett.
Fent mindig szeretni kellett.
Pokoltűzben gyűlölet.
Nincs akarat, csak hogy fájjon
a jóérzés messzi tájon.
Lélektelen sötét sebek.
Reményünk már rég elveszett.

Vessünk magunkra követ!
Fejünk fölött ördög röhög.
Ördögtánchoz csörömpölök.
Kínjaimban csak vonyítok,
csak vonyítok, csak vonyítok...
Álmaink nagy jéghegyek.
Füst fojtogat, bűzgomolyag.

Arcok helyén lábnyomok.
Remélem, csak álmodom!

FEKETE FEHÉR

Van néhány pillanat és sok keserves év.
Van néhány villanás de elvakít a fény.
Van úgy, hogy nem érted a világ mit akar.
Van álmod, van párod, a hited állva tart.
Van még szó a szádon, van vidám kacaj,
de szemedben látom, - bánatot takar.

TÉLUTÓ

A ködön át sirályok
sírnak.
Szürke homokját felkavarva
hullám-hangján
morog a tó.
A háborgó vénség
háborítatlanul éli
a kőpartok között
téli életét.
A tegnap hidegétől
megfagyott víz
füzetnyi jégdarabjait
a parthoz szorítja,
laposabb partnál
szárazra veti.

Szabadulna tőlük.
Mint az ébredő ember
az álmot, úgy kergeti
zöld szeméből a Balaton
a zimankó emlékeit.

HÍVOGATÓ

A búcsúcsókban is hívtál

mindeneddel.
Ma is ránk tört kegyetlenül
a parancsreggel.
Indulni!...
Amikor olyan szép a hajnal.
Csókjaiddal rétre hívsz,
bőrünkkel meglopnánk
csillogó harmatgyöngyeit.
Virágot adnék neked,
és életet...

szabadon.

1977

TAVASZ

barka szagú
simogató
lágú hangú
ölelkező
élet ízű
tisztá ébredés
magzat követelő asszony csókok
belém harapják a törvényt
az örök életét
férfi
nemzened kell
új életet követel tőled
minden tavasz
csók csodák tavaszán
szent minden ölelés
nincs kérdés
nincsenek viták
tavasz van
a szerelemtől
megszépülnek
az éjszakák

VASÚT

Út vasból, fából,
sokezer másból.
Szenvedésből,
bazaltkőből
és
belőlünk.

1981
CSEENDBEN

A néma csendben ordít a fájdalom.

A meghitt csendben szívesen álmodom.

Az üres csendben nem tudom miért vagyok.

V ÁNDORLÁS

Semmi nem változik
bár múlnak az évek.
Virágméz , csillagszem,
vad vihar vagy szélcsend.
Fürtjeid csiklandók
emlőd íze édes.

Te villámló július,
Te viaszgyertya lángja,
Te szikrázó hómező
dermedt ragyogása.
Tózz és víz vagy.
Előttem jársz
, hogy én
vágyakozva vándoroljak
keményléptű lábad nyomán.

1979

ÜTON

Haladsz.
Szabadon választott úton.
A Te utad.
Mindennapi sóvárgásaiddal
szelíd vonzások és
vad örvények között
menetelsz.
Pontosan kiszámított lépteiddel
nem érintheted a
Földanyát.
Hiába szeretnéd.
Kéjre éhes talpad
útját állják
aszfalt és bársonyszőnyegek.
Naponta elmegy - akárhova,
mégse jutsz el senkihez.
A végtelen időt percekre osztod,
úgyis kevés.
Reménytelenül hosszú az út.
Nem adod fel...
Nem vársz sem másra,
sem a majd lesz valahogyra.
Elkötelezetten küzdesz

percről-percre,
métről-méterre.
Haladsz,
zsebedbe vart sóvárgásaiddal
szelíd vonzások és
vad örvények között.

Tudatlánba vert lépteid nyomát
körbetáncolják.
Kegyetlen menetelés...
Meg nem állhatsz,
le nem térhetsz!
- De legalább haladsz...

1991

NOVEMBER 1

Apám elment.
Csend , fölötte kőtorony.
Mohos , márvány , megkopott.
Ima ,
csendes indulat:
mindig, mindig ugyanaz.

1990

A VÉNSÉG

örök remegés
rettegő tekintet
végtelen várakozás
agyonfontolt reakciók
félelem
emlékek
kaotikus álmok
tovatúnt tisztánlátás
szófogadatlan kezek
sután botladozó lábak
néma szél
elmosott kontúrok
gépiesen ismételt imák
beletörődés
álmatlan hajnalok
egymásra települt ráncok
memóriazavar
kiszolgáltatottság
csontok fájása
önemésztés
felnőtt unokák
és görcsös ragaszkodás
a tárgyiasult múlthoz

a vénség.

ÜVEGGÖMB

Átlátszom?
Akkor nézz át rajtam.
Biztosan megteheted,
bár teljesen felesleges.
Nincs mögöttem semmi.
Üveggömb vagyok?
Üveggömb lét...
Jósnő gazdám életasztalán.
Az asztalt többreteg terítő védi.
Tőlem...
Jó vagyok bármely célra,
mégsem érek semmit.
Üveggömb-
-kívül fényes, belül üres.
Színes vagy színtelen,
kedves, vagy kedvtelen
- senkit nem érdekel,
ameddig nem törött
működik.
Törött üveggömb?
Olyan nincs is.
Összetöröd,
és nem lesz gömb.
Üveg marad csak,
üvegszilánk.
Csillogó, fényes
életveszélyes.

HOLDLEMENTE

Holdlemente víz fölött,
szelíd csendet tükrözött.
Réztölcser a víz színén,
semmi bántó- szerény fény.

Éjszakán át ragyogott,
magával békét hozott.
Szemérmes, lágy ragyogás.
Elköszönt, és ment tovább...

AZ ELTÉVEDT B ÁR ÁNY SÍR ÁSA

- Hol jártam báránykád?
Virágok köz't asszonykám.
Miért mentem báránykád?
Vadvirágért asszonykám.
Miért nekem vadvirág?
Neked hoztam asszonykám.

Miért vérzem báránycád?
Tövisen törtem át,
bozóton, nádason menekültem báránycád.

Csúf és tépett, vérző féreg, a te kedves báránycád.

De nem kérded, sebem hol lett,
azt sem kérded miért vérzek.
Nem ápolsz, és meg sem fürdetsz.
Nem szólsz hozzám asszonykám.
NEM SZÓLSZ HOZZ ÁM
ASSZONYK ÁM!

BOLYGÓD KÖRÜL

műhold-magányba taszítva
bolygód körüli pályán
ólom lelkem érted
ácsingózva kering

nehézfém száguldás
sötét űrben
kényszer keringő
szédület

szürke hátamra
kozmosz szemét tapad
vonzok minden bánatot
veszek minden segély jelet
hiába
senkin nem segíthetek

tehetetlenül keringek
percenként száz évet
feszített tempóban várom
a hívójelet
a leszállási parancsot

vonzásod örök
vonzódásom már-már űrület

a körülöttem kóválygó műholdak
néha leokádnak
mégis tiszta maradok

nehéz vagyok
otromba
szürke
kapcsolatlan végtelen csiga

műhold-magányban a

bolygód körüli pályán
szétpörgöm magam!

A
Z
Igazi

Előtte semmi
utána semmi.
Az igazi élet
apának lenni.

Apának lenni
fiúnak lenni.
Előtte semmi
utána semmi.

Nem fontos semmi,
csak apának lenni;
apaként fiúként
embernek lenni.

TÉVHIT

Csak mégy bután
fals fény után,
s titokban
azt képzeled,
ha eléred
majd tündökölsz
a többi földi lény
felett.

PRÓB ÁLKOZÁS

Lassan
belevénülünk a világba.
Lomhán, keservesen
vonszoljuk
méretes keresztjeinket.

Anyáink bölcsődalát,
a legszebb dalt dúdolva,
egyre többször gondolunk
a koporsónkra.

Lábunk már botlik néha.
Szemünk nehezen tűri az
éjszakát.

Csak ritkán lelkesedünk,

de két infarktus között
azért még nekilendülünk.
Azért még megpróbáljuk
a csodát.
Hátha sikerül?

A VÍZ FELETT

A víz felett könnyű csónakon,
Balázs fiammal a hullámozó tavon
összetartozás.

Az őselem átölel
felemel, mélyre ejt.
Ringató, szédítő, őszanya szerető.

Innen már nincs tovább.
Meggzűnt itt minden más.
- Mert betöltt mindent fényvel,
betöltt jóérzéssel az
Apaság és Fiúság.

1991.6.19 AZI

ALM ÁDI HAJNAL

Kilépsz az ajtón
füledbe hallod
a hajnali őspark
madárdalát.

A víz fele fordulsz,
a tó még nem mozdul,
kavics csikordul
lábad nyomán.

A város is alszik,
részeg sem ordít.
Egyedül tiéd e
hajnali táj.

AZ ÁTOK

Angyalok kara hiába zeng dicső éneket,
Te csak a sátán sunyi suttogását hallod.
Átok ez rajtad,
vak rontás, rettentő kényszer,
átok, átok, átok.
Az életből csak a keserűséget látod.

Átok.

Csókjaim meztelen nyakadra szórva.....
hátamra körmeiddel kéjbarázdákat.....
szemeim vágysugárzása ízekre darabol.....
fájdalmaim boldogságát nem,
csak a fájdalmam fájdalmát akarod.
Keresztünk közös,
- nem veszed észre.
Szemedden oktalan gyűlölet.
Szerelmes szívedet gúzsba kötözted.
A sátánt játszod.

Átok.

Minden nap, alaptalan vádak.
Nem , nem vagy ilyen,
ez csak rontás,
rettentő kényszer,
ÁTOK.

PONDRÓ

mindenütt
ugyanaz a pondró
pusztít

a virág
gyanútlan'
virul
a kis buta
nem tudja hogy
pondró rágja
és
szép virága
földre hull
mert
mindenütt
mert
mindenütt
a pondró
fúr.

miért hagyja
ezt az Ur?

S ÁM ÁN DAL

bikakölke bagolyszárnyon
sötét felhős éjszakákon
sárkánykígyó méregfoga
céda igéző tompora
téli szélben fázó gida
farba lőtt suta sikolya

magas szirtről a zuhanás
lábam közt szörny-szívdobogás
vonat alatt a csont recseg
süllyedő hajón ébredek
enyv jut teámba édes enyv
emberek békeségesen

bika kölke sárkány kígyó
cédatompor bagolyszárnyon
igéző felhős éjszakák
magas szirtről
a lábam közé zuhanás

a csont recseg

bikakölke bagoly
szárnyon sötét felhő
éjszakákon sárkánykígyóméreg
fog a céda igéző tompora
téli szélben fázó gida

sikoly a magas szirtről
a zuhanás lábam között szörny
szívdobogás vonat alatt
a csont recseg
süllyedő hajón ébredek
jut teámba édes
enyvemberek békeségesen

összeragadtak az álmaim

PORR Á...

Búskomor bérházak
sötét sarkába
süppedő panellakók
tömbbörtön-magányát
megtörik,
az elpusztíthatatlan
csótány-csapatok.
A tömbhöz kötöttség
önkéntes fogságában
az ember
kórosan elváltozott.
Sehol egy nyugodt arc.
Hamis hahotafüggöny mögött:
emésztő fájdalom.
A tömbbörtön
embermalom, - őrl.
A nagy hideg kövek között
nyüzsgő, aprócska
emberszemek,

színpompás haláltáncban
őrlődnek
szürke porrá.

ÉN

a rák havában születtem
rab oroszlán összes átkával
vágyával

orral torral
vasborral és ámorral neveltek
így lett testem sérthetetlen
kósza álmom érthetetlen
bilincsem pedig a szerelem

mindentől távol
egyedül a télben
testem kízó didergésben
csak a saját arcomtól félek

ezzel véget ért az ének

1969

KÍNVÖLGYÉN

Komor az éjszaka
a csendes muzsika
csak elszomorítja
megcsúfolt fiadat
Anyám!

Cigaretta füstje
fedi magányomat,
széttépi torkomat
és talán meg is öl,
tudom.

Gyomrom epévé lett
írízsem üveggé,
a világ betonná,
s én: magam rabjává.
Bizony.

1977

HA KIMONDHATN ÁM!

Ha kimondhatnám, hogy csendet!
Ha kimondhatnám, hogy fogjátok már be
szennyet szóró pofátokat!
Nem bírom hallgatni a lötytedt lányok és
korsó sörök közé ékelt sarki-siker
hőzöngéseketek.
Elegem van az ocsmányságból!
Büszkeségeketek szégyellni kellene.
Nem érzitek, hogy ez az egész "villogás"
hamis, a pocsolya fénye.
Örömötök undorító.
Érveitek üres szólamok.
Nem érdekel!
Csendet akarok!
Nem érdekel kiét , hányszor?
Az sem, hogy mit és mennyit ittatok.
Löttyedt lányok és korsó sörök közé...
szorult tudatú "nagyok".
Csak kimondhatnám, hogy hagyjatok!
De nem mondhatom.

1978 (nehéz a klub szolgálat)

KÍNVÖLGY VAS ÁRNAP

Vasárnap várlak.
Mindig örülök Neked.
Szép szavaid,
a mosolyod,
kedves szemed
segítenek.
Hamar menned kell.
Tudom maradnál.
Kezed búcsút int,
vinnél magaddal.

Újra magány.
Sóhajok, fogcsikorgatás
vasárnap délután.
Vaságy, kőpadló.
Tálcára rakják
egyen-virslit vacsorám,
visszaviszem.
Félve várom az éjszakát.

Az esti csend hideg.

1978

"A BALATON ÓRKATONÁI"

Nádak...
Megritkult nádcsomók,
az ősz köddel ölelkező ege alatt
őrzik a tavat.
őrkatonák.
Suttogó imájuk a mennyekbe száll.
Lábukhoz fázós madarak húzódnak.
Nád-menedék.
Az őrnádak lábainál
ritkább a fagyhalál.

"FAGYKÖTELÉK"

Az odahagyott halászháló
sötét bánatban lóg,
hanyagul lerakott tűzőfákon.

Itt hagyták.

Itt hagyta a hűtlen ember,
s a december
kristálybilincsbe verte.

A jég alatt még élnek
a bekerített halak,
de elkeseredett vonaglásuk
már nem tarthat soká'.

"TRAGÉDIA"

Tragikus:
Rettentő
Ítélet
Alatt
Nemzetünk
Országos
Néma gyásza.

"Porhó"

A szél szemedbe csapja
a fagyott hó kristályait.
Fájdalmad elvakít,
alig látsz mégis nézed,
nézed a másnak semmit.
Fájó szemeddel habzsolsz,
földi csodát.
A jégvilág csak neked játssza
ezt a színes fényrapszodiát.
Te megosztod velünk.

"REMÉNYFÉNYEK"

Bánatod sötét.
Gyász színekben úszik
a hazug világ.
A becsstelen sár, még
úgy tűnik befeketít.
De a poklon túl már
látod a szép jövő
reményfényeit.

"A HOLD" EGY FÁBIÁN KÉPHEZ

A "Hold" kerek, s a fényeket
Szelíd kezdeddel tereled.
A "Hold" anyának, halk szava
elringat mint a képzelet.

"HÁROMSZÁZHATVANKILENC"

Három, - a szentháromság.
Hat, - az a pokolbéli.
De látod ott mögöttük
a kilenc, - az az ember.

"OTT TÚL -"

Ott túl a hídon,
túl a hegyeken,
csodára váró
kedves idegen.

Tiszta kék égen
átúszó álmok.
Ott túl a hídon
csak téged várnak.

"ESTE"

Mindig hazatérsz,
ha eljön az este.
Jó asszony vár rád,
friss ágyat vetve.
Nappalok gondját,
elfedi az éj.
Ezért az ember,
mindig hazatér.

ÉBREDÉS

Álmosan nyújtózik a tudat,
a testtel kofást játszik,
a nap bölcsőjében.

1969

JEGENYÉK

A hajnali köd fáty'lát
ifjú fák megfogták,
kacéran karolták,
el nem eresztették
és szerelmeskedtek.
A köd hűtlen, elszállt,
már vissza sem várják.
- Elhagyott jegenyék.

1969

VAR ÁZSLAT

A rivalda fényétől
kipirult az arcom,
majd beleszédültem
érzelmeim kartáncába
gyógyíthatatlanul.

1973

VÉDTELEN

A védtelen végtelen
álmokat álmodott
a bizonyos biztonságról,
eközben meglopták.

1974

A HARMADIK

A város, az erdő
'Te meg én.
Együtt
a világ közepén,
élünk
egy harmadikért.

1974 JANU ÁR 27.

KÍNVÖLGY FELÉ

Elindultam a keserves úton.
Lábam hanyagul tapos a sárban.
Arcomat pedig mossa az eső,
- vagy a könnyek.

1978

MAGÁNYVÁR

Meseország magányvára,
a csend üres éjszakája,
se csillag, se holdsugár
sötét csendben vár a vár.

1979

ERŐTÉR

Combod töve
mágneses
erőtér.
Álmomban
mindig
ott
tanyázom

1980

HATALMAD

Tanulnom kellene,
de a könyv fölött
félálomban üldögélek,
és szoknyád kacér gombjával
viaskodom.

1982

ROMBOLÓ

Ákom-bákom
álomváram
ledönti a
virradat.

1969

ALPEK ZOLT ÁN IMRE

Harminckilenc éves vagyok. Jól megvagyok , miért is ne lennék, amikor van Hazám, házam, Istenem. - Feleségem három fiam (ők a büszkeségeim). Él az Anyám és van néhány Igaz Barátom. Végül itt ezek a versek Nektek, akik megtiszteltek figyelmetekkel.

F ÁBI ÁN L ÁSZLÓ

Van negyvenkét évem, családom, házam, békém. Néhány testvérbarátom, többtucat tanítványom. Ha tehetem festek, vagy megrajzolom, amit elmondanom nehezebb volna. így születtek ezek a rajzok is, AZI verseihez. Nem illusztrációk, inkább részei a verseknek ezek a foltok, vonalak , pontok az én nyelvemen. Remélem beszédeselek!